

מ"ת 35966/06/18 - מדינת ישראל נגד חוסאם נאסר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 35966-06-18 מדינת ישראל נ' נאסר (עציר)

לפני
המבקשת
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דרור לוי
נגד
המשיב
חוסאם נאסר (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד שירן ברגמן

החלטה

לפני בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. החלטה זו תעסוק בשאלה האם קיימות ראיות לכאורה, היכולות להצדיק את מעצרו מאחורי סורג ובריח.

1. נגד המשיב הוגש לבית משפט זה כתב אישום (ת"פ 36069-06-18).

על פי כתב האישום, ביום 19.5.18 בשעה 6:20 בבוקר או בסמוך לכך, אירעה התפרצות לבית משרדים בהרצליה. המתלונן אודות האירוע עבד כמאבטח במקום. הוא החזיק ברישיון אקדח, ובאותה העת החל את משמרתו. והנה, המשיב הגיע למקום ברכב פורד מונדיאו, פרץ את דלתות הכניסה באמצעות מברג שהיה ברשותו תוך גרימת נזק למנעול, והכול כדי לבצע גניבה. המתלונן הבחין בכך, באמצעות מצלמות האבטחה. הוא יצא מעמדת האבטחה והלך לעבר הבניין. כשהגיע למקום ראה את הפורץ מנסה לפרוץ באמצעות מברג את המנעול התחתון של דלת אחד המשרדים בתוך הבניין. המתלונן התקרב למשיב, כשהוא אוחז באקדח בידו, וקרא לעברו לעצור ולעזוב המקום. המשיב תקף אותו, דקר אותו באמצעות המברג באוזנו השמאלית, וכתוצאה מכך נפל המתלונן, והאקדח נשטף מידו. המשיב נטל את האקדח ונמלט מהמקום ברכב הפורד. למתלונן נגרמו חתך מדמם בתנוך אוזנו, וכן חבורות ושריטות בגבו ובכתפו.

נתון חשוב נוסף שיש לציין הוא שלפי כתב האישום המשיב עשה את המיוחס לו שעה שאמור היה להיות בתנאי מעצר בית ביישוב טירה, נוכח החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (מיום 11.2.18) במסגרת מ"ת 64133-09-17.

בגין כל אלה הואשם המשיב בעבירות של נשיאת נשק (עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977); החזקת נשק (עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק); פציעה בנסיבות מחמירות (נשק קר) (עבירה לפי סעיף 344 לחוק ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק); התפרצות וגניבה (עבירה לפי סעיף 407(ב) ביחד עם סעיף 384 לחוק); והפרת הוראה חוקית (עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק).

2. האם קיימות ראיות לכאורה לביסוס האמור בכתב האישום?

הראיות הקושרות את המשיב לאירוע, לשיטת המבקשת, הן נסיבתיות. על רקע זה, וכפי שפסק כב' השופט דנציגר (בבש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו; 2013) בפסקה 21 להחלטה): **"נקבע בפסיקתו של בית משפט זה לא אחת כי ניתן לעצור נאשם עד תום ההליכים גם כאשר כל הראיות נגדו הינן ראיות נסיבתיות, כל עוד הראיות הללו הינן על פניהן בעלות עוצמה, משתלבות זו בזו ויוצרות על פני הדברים מסכת ראייתית רצופה של עובדות פליליות שיכולה לבסס הרשעה"**. לאחר בחינת מכלול החומר שהוצג בפניי אני קובע כי אכן הראיות העומדות בבסיס הבקשה הן בעלות עוצמה, משתלבות זו בזו, ויוצרות מסכת ראייתית רצופה היכולה לבסס הרשעה.

3. הראיה החזקה ביותר, הקושרת את המשיב לאירוע, היא חוות הדעת (מיום 4.6.18) הקובעת כי דגימות ה-DNA שנלקחו מהזירה תואמות את פרופיל ה-DNA שלו. הדגימות נלקחו מדלת המשרד אליו נעשה ניסיון הפריצה. שכיחות הפריט נאמדת באחד ליותר ממיליארד. עוד נכתב בחוות הדעת שאומדן השכיחות אינו מתייחס לקרובי משפחה, בקרבת דם של מקור ה-DNA.

כידוע, לעיתים ניתן להרשיע נאשם בפלילים רק על בסיס ראיית DNA (ע"פ 149/12 אלמליח נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים; 2012 בפסקה 34 לפסק דינה של כב' השופטת ארבל)), אך כזאת יש לעשות במשנה זהירות. בהקשר זה ידועה ההבחנה בין דגימת DNA שהוצאה מחפץ נייח לזו שמחפץ נייח. כפי שציין כב' השופט (כתוארו אז) גרוניס (בע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 231 (2002)): **"במקרה של חפץ נייח ניתן לומר בוודאות גבוהה יותר כי הטביעה שנתגלתה מלמדת על הימצאותו של הנאשם במקום, ולפיכך קשור הוא באירוע הפלילי. לעומת זאת כאשר מדובר בחפץ נייח, שיכול לעבור בקלות מיד ליד וממקום למקום, קיימת אפשרות סבירה שהחפץ נושא טביעת אצבעות של אדם שאינו מעורב, וכי החפץ הגיע בדרך כלשהי למקום שבו הוא נמצא"**, והדברים יפים גם ביחס לדגימות DNA.

במקרה שלפנינו, הדגימה נלקחה מחפץ נייח, ונמצאה התאמה מלאה בינה לבין המשיב. ב"כ המשיב מיקד המבט בסיפא של חוות הדעת, המסייגת את אומדן השכיחות ביחס לקרובי משפחתו. הסייג אכן מופיע בחוות הדעת, אך אין בו די כדי להפחית מעוצמתה של ראיה זו. אין די בהעלאת טענות בעלמא, ואין די בקיומם של קרובי משפחה בעלי קרבת דם כדי לסתור את חוות הדעת, בשלב הראיות לכאורה. על מנת לקעקע אותה בהליך שלפני היה על המשיב להצביע על תרחיש אלטרנטיבי, על קיומו של קרוב משפחה אחר, בעל מבנה גוף דומה לזה שנצפה במצלמות האבטחה, שלקח את רכב הפורד של בנו, ונסע לבית המשרדים שבהרצליה. הסבר כזה לא הוצע. ממילא מקומן הטבעי של ההשגות או תיאוריות חלופיות בתחום זה הוא בהליך העיקרי (בש"פ 2506/13 זהרי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים; 2013 בפסקה 9 להחלטת כב' השופט זילברטל)). מכל מקום, בפני לא הוצגה טענה קונקרטית בעלת משקל נגד חוות הדעת, ומשכך משקלה הראייתי נותר איתן.

4. מכלול ראייתי נוסף בעל חשיבות נוגע לרכב עמו הגיע הפורץ למקום. אין חולק כי מצלמות האבטחה בבניינים הסמוכים לבניין המשרדים אתרו רכב מסוג פורד מונדיאו מגיע לבנין בו אירעה הפריצה במועד הפריצה. יחד עם זאת, לא אותר מספר הרישוי של רכב זה, ולא ניתן לזהותו מהצילומים. והנה, אין גם חולק כי לבנו של המשיב, המתגורר עמו במקום בו היה מצוי במעצר בית, יש רכב מסוג פורד מונדיאו באותו הצבע של הרכב שנצפה מגיע למקום. בעניין זה חשוב לציין כמה נקודות ראייתיות:

(א) רעייתו של המשיב ובנו מסרו בחקירתם גרסאות שאינן נכונות לגבי רכבו של הבן. כך, אשתו של המשיב ציינה כי רכב מסוג פורד מונדיאו אכך שייך לבנה [הודעה מיום 9.6.18, ש.59] אך אף אחד לא משתמש בו. ובחקירה נוספת ציינה "אף אחד לא נוסע בו. הרכב לא זז" [הודעה מיום 30.5.18, ש.37]. גם בנו של המשיב הודה בכך שהרכב שייך לו אך גם הוא ציין שהרכב לא בשימוש [הודעה מיום 7.6.18; ש.18]. בנוסף, בנו של המשיב ציין כי תמיד המפתח בתוך הרכב [שם].

אך ישנן תמונות של הרכב, עם לוחית הרישוי של רכבו של בנו של המשיב, נוסע גם נוסע בתאריכים 17.5.18, 28.4.18, 6.3.18, 17.3.18, 18.3.18, וביום 20.3.18.

מכאן שכאשר ציינו רעייתו של המשיב ובנו כי הרכב כלל אינו בשימוש, לא דייקו, לשון המעטה, כלל ועיקר. כשעומת בנו של המשיב עם הפער בן גרסתו לפיה הרכב לא היה בשימוש, לבין התמונות שמראות שהרכב היה בשימוש, הוא בחר לשמור על זכות השתיקה [הודעה שנייה מיום 30.5.18 ש.89]. כשנשאל המשיב מתי השתמש לאחרונה ברכב של בנו השיב כי הוא לא זוכר [הודעה מיום 4.6.18 ש.40], וגם זוהי תשובה מתחמקת.

(ב) בבוקר הפריצה (ביום 19.5.18) נצפה רכבו של בנו של המשיב נוסע מכיוון דרום לצפון בצומת אייל בשעה 6:45. מצלמות האבטחה של הבניין הראו כי הפורץ עזב המקום לקראת 6:20. מבניין המשרדים ניתן להגיע במהירות לכביש מס' 5 ומשם לכביש מס' 6, והיות וההתפרצות אירעה בשבת בבוקר, ונוכח שעת הנסיעה שהכבישים ריקים בה, הרי שבהחלט ניתן להגיע עם הרכב מזירת ההתפרצות לצומת בפחות מחצי שעת נסיעה.

(ג) קיימת בתיק חוות דעת (מיום כ"ז סיון תשע"ח) המשווה בין רכבו של בנו של המשיב לבין הרכב שצולם ביום הפריצה בסמוך למקום הפריצה. על פי חוות הדעת קיימת **התאמה מלאה** בין הרכבים. חוות דעת זו ערוכה על ידי מי שניסיונו המקצועי כולל מומחיות בתחום הצילום הפורנזי, עיבוד תמונה ממוחשב, ועבודה כראש תחום ראיה דיגיטלית, בחטיבה לזיהוי פלילי.

ב"כ המשיב ציין כי חוות הדעת היא לקונית, לא מנומקת ולא מוסברת, וקיימים רכבים רבים מסוג זה, משנתון זה ומהצבע האמור.

לא אוכל לקבל טענות אלה.

אכן, ממצלמות האבטחה לא ניתן לזהות בוודאות את מספר הרכב, אך כן ניתן להתרשם ממאפייני הכלליים, וכן ממאפיינים **מיוחדים**. על רקע זה נעשה שחזור בו הוצב הרכב של בנו של המשיב באותם המקומות והזוויות בהן נקלט במצלמות הרכב בו נסע הפורץ. עיון בתצלומים הנלווים לחוות הדעת מבסס אכן את מובהקות הדמיון. הצבע של הרכבים זהה; בדלת הנוסע מאחורי הנהג קיימת שריטה בפח במקום ובאורך זהה בשני הרכבים; ובקדמת הרכב בשני הרכבים יש וו בולט זהה באותו המקום ובאותה הזווית.

שילוב העובדה כי רכבו של בנו של המשיב נסע בבוקר השוד; יחד עם חוות הדעת; ויחד עם התשובות המתחמקות, והלא מדויקות לשון המעטה, שנתנו בני המשפחה ביחס לרכב, מכונן ראיה נסיבתית משמעותית נוספת הקושרת את המשיב לאירוע המיוחס לו בכתב האישום.

5. נתון ראיתי נוסף שיש לקחת בחשבון היא הדמות שנקלטה במצלמות האבטחה - דמות שחבשה כובע רחב שוליים והרכיבה משקפי שמש (ראו בנספחים להודעת המשיב מיום 31.5.18). המתלון, שנקלע לעימות עם הפורץ, ציין כי לא יוכל לזהות אותו, זאת נוכח העימות המהיר שהתפתח ביניהם. המתלון תיאר את אירוע התקיפה [הודעה מיום 4.6.18 ש.21] **"הטעות שלי שהתקרבותי אליו מטר מטר וחצי הוא פשוט קפץ עליי הראש שלו עדיין היה למטה הוא קפץ עליי עם המקל והוא דקר באוזן בתנוך של האוזן כתוצאה מכך אני נפלתי"**. כאמור, אותו תוקף לקח גם האקדח. על רקע זה המתלון לא יכול היה לזהות את הפורץ, ויש לקחת בחשבון את העובדה כי נחבל בתקיפה. הוא תיאר כי לצד חבלתו באוזן שמאל, הוא נחבל בכתף שמאל ולאורך הגב, שם נצפו שריטות [הודעה מיום 4.6.18 ש.7]. ועוד יש לציין כי ממכתב הסיכום הרפואי (מיום 19.5.18) עולה כי מדובר בחתך קטן בתנוך משמאל, שלא דימם בעת הבדיקה, ואינו מצריך תפירה.

מהמתלון לא תצמח אפוא ישועה בעניין זיהוי הפורץ. ומה לגבי התצלומים עצמם? עיון בהם מעלה כי הפורץ הוא אדם גבוה יחסית, בעל מבנה גוף וצבע עור התואמים לאלה של המשיב. כמובן שתיאור כללי זה, כשהוא עומד לבדו, אין בו די, אך בהצטרפו ליתר הראיות הוא מחזק את התמונה הכללית המצטיירת.

6. המשיב עצמו טען כי היה בבית [הודעה מיום 10.6.18 ש.47], ואילו רעייתו ציינה בחקירתה כי ישנה בשעות שבהן התרחשה הפריצה, היא קמה בשעה 10 בבוקר ואז ראתה את המשיב בבית [הודעה מיום 9.6.18 ש.11]. בכל אלה אין כדי לקדם אותנו בהרבה.

7. נתון ראיתי הפועל, לכאורה, לרעת המבקשת מצוי בעובדה שבדו"ח הפעולה (מס' 78 מיום 19.5.18) רשם השוטר שהגיע לזירת האירוע, כי המתלון ציין שהפורץ היה ממוצא רוסי. ניתן להבין זאת נוכח העובדה שהמתלון אמר בחקירתו, ששמע את הפורץ אומר **"יו טפו יו מאט"** [הודעה מיום 4.6.18 ש.32]. במאמר מוסגר יש לציין שהמהדרין יעירו שהכוונה ל**"יופ טווי מאט"** ולא נתרגם הדברים, שמא אוזניים תצילנה.

אלא שכאן יש להצביע על נתון מעניין. בכל הנוגע לשימוש בשפה הרוסית, המשיב עצמו אמר בחקירתו [מיום 30.5.18 ש.153]:

ש. אתה יודע למה דווקא באנו אליך?

ת. אני לא קשור - אתה יודע כמה רוסים דומים לי?

ש. למה אמרת דווקא רוסים?

ת. כי הרבה אומרים לי יבגני מה נשמע? קוראים לי ארתור מחבקים אותי ואני אומר לה איזה רוסי אני חוסאם נאסר.

המשיב טוען כי פרט זה לגבי גרסת המתלון באשר לזהות הפורץ נאמר לו על ידי אחד השוטרים קודם לכן. עיינתי בצילום החקירה של ההודעה האמורה [הקטע הרלוונטי מתחיל בדקה 39:10]. הצפייה מעלה את הרושם שהמשיב מסר את הדברים מיוזמתו, ונראה היה שהחוקרים המופתעים העמיקו בעניין זה כמוצאי שלל רב. מכל מקום, המשיב לא אמר אז כי ידע על הקשר בין הפורץ לבין מוצא רוסי נוכח אמירה של אחד החוקרים קודם לכן. כך או כך, עניין זה ילובן מן הסתם בהליך העיקרי.

על רקע זה אינני סבור כי סוגיה ראיתית זו מפחיתה מעוצמת הראיות נגד המשיב.

8. המשיב עצמו טען במהלך הדיון כי הוא לא השתמש ברכב של בנו, ושאם היה עושה בו שימוש היה מעלים אותו ולא משאיר אותו בבית. לשיטתו, אין כל תיעוד שיצא את ביתו, וודאי שאין הוא ממוצא רוסי. טענות אלה תתבררנה בהליך העיקרי, ובשלב זה אין בהן כדי להפחית מהתמונה הכללית המצטיירת.
9. על רקע מכלול ראייתי זה, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס כתב האישום נגד המשיב, בעוצמה גבוהה, ולא מצאתי כי חל בהן כרסום כטענתו.
10. הדיון בקיומן של עילות מעצר ובשאלה האם ראוי לשלוח את עניינו של המשיב לבחינת שירות המבחן יתקיים במועד שימוע החלטה זו.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ח, 03 יולי 2018, במעמד הצדדים.